

Het Goddelijk Concept

*Negen principes voor
de gemeente van Christus*

Het Goddelijk Concept

*Negen principes voor
de gemeente van Christus*

*Als de Heer niet helpt
bij het bouwen van het huis,
dan heeft het geen zin,
ook al doen de bouwers hun best!*
Psalm 127: 1-2

Verantwoordelijke uitgever: Willy Santy

Coverontwerp: Brave New Books

ISBN: 9789402179484

Herziene uitgave

© Oorspronkelijke tekst: dit boekje is gebaseerd op een studie dat werd gegeven aan de Belgische kust in 2004. De auteur is onbekend. De tekst is aangevuld met persoonlijke ingevingen op dat moment. Het tweede gedeelte over de vijfvoudige bediening is een samenvatting uit het boek "Huizen die de wereld veranderen" van de Duitse theoloog Wolfgang Simson.

Mijn bijzondere dank gaat uit naar Mevr. Rozemieke Coorman en Mevr. Evelien Deketele voor het nalezen van de script en het verbeteren van de schrijf- en taalfouten.

Copyright 2018. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook ,zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de verantwoordelijke uitgever.

VOORWOORD

In zijn boek “Huizen die de wereld veranderen” schrijft Wolfgang Simson: “Mijn droom is een gemeente die niet zo vreselijk veel geld nodig heeft. Een gemeente zonder vrome retoriek, controle en manipulatie, ja, zelfs zonder invloedrijke, charismatische helden. Een gemeente die ten diepste niet-religieus is en juist daarom mensen diep raakt. Een plek waar mensen zich met open mond verbazen en waar zij leren hoe ze moeten leven. Een gemeente die niet alleen een boodschap heeft, maar ook een boodschap is. De gemeente die zich verspreidt als een virus; ze besmet alles waarmee ze in aanraking komt, totdat de hele aarde vol is van de kennis en de heerlijkheid van God, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken. Ik droom van een gemeente die haar kracht ontleent aan haar Schepper, die haar heeft voorzien van een geniale genetische geestelijke code – een soort hemels DNA, waardoor zij hemelse waarden op aarde kan overdragen en reproduceren. Hierdoor wordt niet alleen water in wijn veranderd, maar veranderen atheïsten in apostelen, politieagenten in profeten, vrachtwagenbestuurders in voorgangers, loodgieters in leraars en waardige dorpsoudsten in stralende evangelisten.

In mijn droom is de gemeente een grote geestelijke familie: organisch, niet georganiseerd; onderling betrokken, niet formeel. Wanneer ze in tranen is, groeit ze. Ze breidt zich ook ondergronds uit en bloeit in de woestijn. Ze kan onder water ademhalen, in het donker zien en zich in de chaos vermenigvuldigen.

Het is een gemeente die zich in de handen van Jezus vermenigvuldigt, net zoals de vijf broden en de twee vissen.

Hier wordt het hart van de vaders teruggevoerd tot de kinderen en het hart van de kinderen tot hun vaders. Hier zijn mensen de eigenlijke rijkdom en er is maar één naam hoog te houden: het Lam van God”.

Welke trouwe volgeling van Christus zou hierbij niet willen aansluiten? Statistieken tonen echter aan dat slechts 20% van de gemeenteleden actief betrokken zijn bij het gemeente gebeuren. Zou het niet kunnen dat de reden hiervan in de eerste plaats bij de structuur van de gemeente ligt en niet enkel bij het individu zelf? Zelf ben ik meer dan 25 jaar christen. Ik kom uit een eenvoudig katholiek arbeidersgezin. Op mijn 40ste gaf God mij te kennen dat ik in de Bijbel moest lezen. Ongeveer drie maanden later werd ik uitgenodigd op een reeks Bijbelstudies, waarna ik mij heb aangesloten bij een evangelische kerk. Vanaf het begin had ik onvrede in mijn hart, juist omdat ik in mijn gemeente structureel niet vond wat de Schrift ons leert. Na 13 jaar onvrede ben ik op zoek gegaan naar de waarheid. Het was mijn diep verlangen om actief betrokken te zijn bij het geestelijk leven van de gemeente, en niet enkel uitgenodigd te worden voor de zondagsdienst, Bijbelstudie of enig praktisch werk. De Bijbel leert ons dat alle wedergeboren gelovigen koningen en priesters zijn van God. Waarom zitten de meeste christenen dan bij iedere samenkomst braafjes op hun stoel om te luisteren naar diegene die voorgaat?

Na het lezen van diverse boeken en studies ontdekte ik toevallig deze studie, ooit gegeven tijdens een studieweekend over dit thema. Na het meermaals gelezen te hebben was ik ervan overtuigd dat dit de waarheid is, te meer omdat ik alle elementen terug kan vinden in de Bijbel.

Ik ben er vast van overtuigd dat geen mens het recht heeft om, noch aan het evangelie, noch aan de kerkstructuur enige verandering aan te brengen. Niemand zal toelaten dat iemand ongevraagd in zijn woning enige verandering komt doen. Toch is dit gebeurd in het 'Huis van God'. Aan de hand van negen principes maak je kennis met de kerk van het Nieuwe Testament. Een springlevende kerk, bestand tegen verdrukking en vervolging. Je kan er direct mee aan de slag, zonder veel geld en zonder veel organisatie.

De inhoud van dit boekje is voor mij een gebedsverhoring. Ik had namelijk de Vader meermaals gebeden om mij Zijn oorspronkelijk plan van Zijn gemeente te laten zien. Diep in mijn hart hoop ik dat heel veel broeders en zusters in de Heer dit boekje biddend zullen lezen, met een rein en ontvankelijk hart, zonder vooroordelen.

De gemeente van Christus is veel meer dan het organiseren van de wekelijkse zondagsdienst en Bijbelstudie. Het is het levende Lichaam van Christus dat onmerkbaar heel dicht bij God leeft en merkbaar heel dicht bij de mensen is. Na 500 jaar reformatie is het misschien nu de tijd voor een nieuwe reformatie; namelijk, de reformatie van de structuren.

Het doel van dit boekje is om met jou te delen wat ik heb ontdekt, zodat je zelf de nodige conclusies kan trekken. Mocht je na het lezen van dit boek het verlangen hebben om op Gods wijze samen te komen, en je ziet geen mogelijkheid om dit in uw gemeente te doen, laat het mij dan weten! Dan kunnen we misschien samen met andere gelovigen een cel vormen, om zo samen met Christus te regeren.

Heb je nog een vraag of opmerking, neem gerust vrijblijvend contact op via mijn e-mailadres: wilsan@outlook.be.

Laat alles geschieden tot eer van Zijn Heilige Naam, zoals Hij het wil!

KERK-ZIJN VANDAAG

Kort geleden berichtte de krant “De Standaard”, na een studie van de KU Leuven, dat er nog maar zes procent van de Vlamingen gaat elke week naar de kerk. In tien jaar tijd is het aantal kerkbezoekers gehalveerd. Bijna de helft van de Vlamingen (45%) gaat enkel naar de kerk voor een doop, een huwelijk of een begrafenis; met andere woorden: enkel bij sociale en familiale gelegenheden.

Opvallend is het, wanneer men over ‘de kerk’ schrijft of spreekt, men bijna automatisch de Rooms Katholieke kerk bedoeld, alsof zij de enige kerkvorm zouden zijn. Zelden verschijnt er in de krant een artikel over de kerk van het Nieuwe Testament, waarschijnlijk uit onwetendheid of omdat men daarvoor geen belangstelling heeft en geen studie wenst over te doen. Maar is dit wel terecht? Zeker is het dat de Rooms Katholieke Kerk, door optimaal gebruik te maken de media en door haar eeuwenlang bestaan, het best bekend is. Maar in de bijbel heeft bekendheid niets te maken met ‘kerk-zijn’. Integendeel, in veel landen groeit en bloeit de kerk in het geheim en ondergronds, vanwege een antichristelijk klimaat.

Wanneer ik het boek Handelingen lees, die over het leven van de eerste christenen bericht, merk ik dat kerk-zijn niet iets is dat men beleefd door samen te komen op een bepaalde dag en uur, maar veeleer een belevenis is van gelijkgezinden in huizen in het leven van elke dag. In Handelingen 2 vanaf vers 42 staat het zo: “Alle gelovigen gingen met elkaar om als één familie. Ze kregen van de apostelen uitleg over Jezus. En ze kwamen steeds samen om te bidden en om met elkaar het brood te delen. Ze deelden alles wat ze hadden. Ze verkochten hun bezittingen en het geld gaven ze aan iedereen die het nodig had. Vol vreugde aten ze samen, en iedereen was even belangrijk. Ze eerden God en

het hele volk had veel waardering voor hen. Elke dag kwamen er meer mensen bij die door God gered waren.”

Wanneer ik het christelijk landschap overzie, merk ik veel vormen van kerk-zijn, en ongetwijfeld heeft God al deze kerkvormen gebruikt en zal ze verder nog gebruiken om tot Zijn doel te komen. Zo bijvoorbeeld zijn er in de westerse kerk zo'n 35000 geregistreerde denominaties, die ons in stukken verdeeld en opsplijst in vele groepen, wat God als vleselijkheid beschouwt. (1 Kor.3:1-5)

Er is een groot verschil tussen de traditionele kerk die wij vandaag kennen en de eerste gemeenten uit de Bijbel. De grondgedachte van de vroege kerk is, dat we leven in de nabijheid van Jezus en Hem samen volgen in het leven van elke dag. En omdat Hij leeft, kan het best zijn dat Hij voor ieder van ons een plan heeft voor de samenkomst. Jezus is het Hoofd van de kerk en Hij openbaart ons Zijn wil door Zijn Geest en of door de gave van profetie, zoals er staat in 1 Korintiërs 14:26,29 “Telkens als gij samenkomt... [mogen] twee of drie [profeten] het woord voeren.’ De kerngedachte is dus, dat christenen niet alleen samen komen om hun leven met elkaar te delen, maar ook dat er geloofswaarheden worden doorgegeven, door het onderhouden van intense vriendschappelijke relaties. Zo worden er discipelen gemaakt. Iedereen weet dat het leven onvoorspelbaar is, en daarom kunnen wij het ook niet plannen. Dit houdt in dat wij onze samenkomsten niet op voorhand mogen plannen. Jezus leidt Zijn gemeente en stelt de agenda vast. Juist deze onvoorspelbaarheid van de samenkomst maakt de gemeente niet alleen interessant, maar het stimuleert ook onze afhankelijkheid van God. Door een intensief gebedsleven gaan we op zoek naar Zijn wil voor ons leven, en komen we niet samen om oude vertrouwde leerpatronen te herkauwen, hoewel deze ook waardevol kunnen zijn op hun tijd. Een starre, op voorhand opgesteld agenda kan op termijn een organische gemeenschap schaden en een levende dynamiek verhinderen. Ze drukt bij elke ontmoeting een overheersende stempel op de aanwezigen en stuurt hen mechanisch in een vooraf bepaalde richting. Korte over-

zichtelijke programma's kunnen hun plaats hebben, maar ze zijn eerder een uitzondering. Wanneer vooraf opgestelde programma's het leven van de gemeente bepaald en dit aspect een allesoverheersende plaats krijgt, ontwikkelt zich al snel een dwang. Het legt op veel gemeenteleden een ongezonde druk waardoor actieve medewerkers snel opgebrand raken.

Kerk-zijn is veel meer dan een reeks geprogrammeerde ontmoetingen. Wanneer mensen hun leven met elkaar delen, betekent dit doorgaans dat zij bijna iedere dag samenkomen, net zoals in het leven van de eerste christenen. In de gemeente zijn mensen de hulpmiddelen, met de gaven die zij van God hebben ontvangen; Jezus zelf is het programma; gemeenschap is de reden van het samen komen; het doel is de hele buurt tot discipelen te maken, en het resultaat is de vermenigvuldiging van de huiskerk, dat ook vaak een 'cel' wordt genoemd.

Gods gemeente heeft een platte structuur. De verschillende taken worden uitgevoerd door gelijkwaardige unieke mensen, die elkaar beschouwen als leden van een grote geestelijke familie en zich aan elkaar onderwerpen. Zij zijn allen dienaren van God binnen het koninklijk priesterschap van alle gelovigen en bijzondere leden van dat ene Lichaam. Oudste(n) in de gemeente vervullen een vaderlijke rol. Zij moet praktische liefde en wijsheid tonen, en zich niet gedragen als iemand die van bovenaf zijn wil dicteert. Ook tussen de vijfvoudige bediening is er geen sprake van heerschappij, maar van wederzijds dienstbetoon. (1Kor.12:22-25) Niemand is in wezen belangrijker dan de ander. De zwakste wordt zelfs het meest geëerd. De gaven van de Geest worden door God verleend, en niet door mensen. Omdat de structuur plaat is, is niemand hoger geplaatst of belangrijker dan een ander. (Mat.23:1-12) Dit heeft verstrekkende gevolgen, bijvoorbeeld met het oog op mogelijke corruptie door geld en macht in de kerk. Het is immers niet indrukwekkend om de nederige oudste te zijn van een kerk die bestaat uit een 10-tal leden, of een klein groepje te dienen

als leraar, herder of evangelist. Maar waar nederigheid is, is genade.

Net als een menselijk lichaam, heeft het Lichaam van Christus niet veel grote leiders nodig, maar verschillende leden, die allen één enkel Hoofd hebben. Als al deze leden samen gehoorzamen aan dat ene Hoofd, kan het hele lichaam in de juiste richting gaan. Als we één lid tot hoofd uitroepen over de andere leden, terwijl wij al een Hoofd hebben, begaan we niet alleen een grote dwaasheid, maar leggen we bovendien het Lichaam lam door de tegengestelde bevelen van de zogenaamde leider. Jezus is het hoofd van de gemeente, en daarmee heeft de gemeente voldoende leiding. De gemeente kan pas echt functioneren als alle leden nederig het ene Hoofd gehoorzamen. Pas dan ervaart zij wat leiderschap is.

Wanneer we de christelijke gemeente op een Bijbelse vorm willen leiden en ons daarbij niet laten leiden door wetenschap en politiek, dan moeten we ophouden alles zelf in de gemeente te willen leiden, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. De mens meent ten onrechte dat hij alles moet sturen waarmee hij in aanraking komt. Weliswaar is het dragen van verantwoordelijkheid een deel van de scheppingsopdracht, maar het heeft zijn grenzen. Zo bijvoorbeeld is de gemeente geen mensenwerk, maar een uitvinding van God en daarmee ook Zijn eigendom, waarover wij niet zo maar over kunnen beschikken. Als mensen de verantwoordelijkheid voor een schepping van God naar zich toe willen trekken, met de opmerking dat zij immers leiders zijn, kan dit snel ertoe leiden dat zij zich eenvoudig bedienen van de kerkelijke macht. We mogen dan beheerders zijn van de gemeente, maar we zijn nooit haar eigenaar. Daarom laat God het wezenlijk leiderschap over aan apostelen en profeten, die meestal meer geloof hebben in de Eigenaar van de gemeente dan anderen.

Het Lichaam van Christus heeft enkel behoefte aan nederige en trouwe dienaars, die leven in directe gehoorzaamheid aan Christus en die elkaar behandelen met respect,

liefde en nederigheid. De gemeente heeft rentmeesters nodig die vervuld zijn van de Heilige Geest. Zij kunnen Zijn huishouden, juist daarom alleen goed vertegenwoordigen, omdat ze zelf weten dat ze deze taak alleen maar kunnen vervullen in directe en dagelijkse afhankelijkheid van Christus. Christus commandeert niet en werkt evenmin met assistenten. Zijn geheim was dat Hij vertrouwde op zijn Vader – en later op zijn discipelen! Daarom werd Hem de verantwoordelijkheid voor de hele wereld toevertrouwd.

De gemeente van Christus wordt geleid door oudsten, die een vaderlijke rol hebben. Het hoort bij het wezen van een vader dat hij leiding geeft, maar het hoort niet automatisch bij het wezen van een leider dat hij ook vader is. De gemeente is van nature een groot geestelijke gezin, waar de hemelse Vader zijn grote liefde tot uitdrukking brengt, door bijzondere mensen in wier hart dezelfde liefde heerst.

Van geen enkele gemeente in het Nieuwe Testament wordt ons verteld dat zij door een voorganger of een ander persoon werd 'geleid' in de betekenis dat er vandaag aan wordt gegeven. Er waren – en zijn – altijd mensen die van God de opdracht en de gave krijgen om verantwoordelijkheid te dragen in de gemeente. Dit zijn oudsten en apostelen, maar dat betekent niet dat zij automatisch leiders zijn, in de zin van bevoegd gezag. 'Wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn,' zegt Jezus. (Mat.20:26) De verantwoordelijken in de gemeente zijn dienaren. Hoe meer zij dienen, des te meer werkelijke verantwoordelijkheid hun wordt toevertrouwd. (Luc 19:26)

Deze manier van leiden zonder macht zet de wereldse theorieën volledig op hun kop. Gehoorzame en nederige dienaren kunnen leiding geven, omdat ze zelf ook geleid worden. Als er sprake is van leiding, dan is het een taak die gekenmerkt wordt door persoonlijke gehoorzaamheid van een mens aan God. De gemeente in het Nieuwe Testament kennen een gedecentraliseerd systeem met veel verschillende knooppunten, die zich in huizen bevinden. De 'hoofdkwartieren' kunnen snel worden verplaatst, als daar-